

Institut Jaume Balmes
C/Consell de Cent, 121 - 08009 Barcelona
Tel. 93.4870039 Fax. 93.2160111
www.jaumebalmes.net a801311@xtec.cat

PREMIS SANT JORDI 2012

PREMIS SANT JORDI 2012

INSTITUT JAUME BALMES

B_barcino

Barcelona, 2012

Institut Jaume Balmes

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Pau Claris, 121 - 08009 Barcelona
Tel. 93 487 03 01 Fax 93 216 0411
<http://www.jaumebalmes.net>
e-mail: a801311@xtec.cat

Primera edició, abril 2012

Queden rigorosament prohibides, sense autorització escrita dels titulars del Copyright, sota les sancions establertes a les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, compresos la reproducció i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars, mitjançant lloguer o préstecs públics.

© Institut Jaume Balmes

Producció: Barcino Solucions Gràfiques SL
Diputació, 387, 08013 Barcelona
Tel. 932 322 705 - Fax 932 657 578
www.barcinoweb.com

ISBN: 846-71-688-2464-9
Dep. Legal: B-35318-2012

Coordinació: Albert Daví
Maquetació: Lluís Travé
Il·lustració de la coberta: Lluís Travé

Índex

Pròleg - reflexió	7
Relació de premis atorgats	8
Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Actriz</i>	13
Segon premi: <i>Si jo t'expliqués</i>	15
Accèssit: <i>Pessigolles a la cara</i>	17
Accèssit: <i>La imaginació d'en Pere</i>	19
Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Fracaso escolar</i>	23
Segon premi: <i>El olor... útil sentido</i>	27
Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>El tresor de la natura</i>	31
Segon premi: <i>Princesa d'un sol dia</i>	32
Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Deseos por etapas</i>	35
Segon premi exaequo: <i>Tu recuerdo</i>	36
Segon premi exaequo: <i>Versos de un moribundo</i>	37
Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Tres quarts del mateix</i>	41
Accèssit: <i>Angle flamejant</i>	42
Concurs d'enginy matemàtic 1r Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Problemes</i>	45
Segon premi: <i>Problemes</i>	46
Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Catalunya des d'un arbre</i>	49
Segon premi: <i>L'àngel de la guarda</i>	54
Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Confesiones de una adicta</i>	59
Segon premi: <i>Manzanas</i>	61
Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Nadal abstracte</i>	67
Segon premi: <i>El nostre món.</i>	68

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi:	<i>Desert</i>	71
Segon premi:	<i>Jaque mate</i>	72

Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO

Primer premi:	<i>Simetria de reflexió</i>	77
---------------	-----------------------------	----

Concurs literari de prosa catalana Batxillerat

Primer premi:	<i>Desert</i>	81
---------------	---------------	----

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

Primer premi:	<i>Desert</i>	85
Segon premi:	<i>El camino hacia la casa</i>	89

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

Primer premi:	<i>Paraules com bales</i>	91
Segon premi:	<i>Lluitarem!</i>	92

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

Primer premi:	<i>Librement</i>	95
Segon premi:	<i>Quisiera ser fuego</i>	96

I J b

Concurs de fotografia matemàtica Batxillerat

Primer premi:	<i>La fórmula del contrapès</i>	99
---------------	---------------------------------	----

Concurs de fotografia matemàtica Professorat

Primer premi:	<i>Simetries naturals</i>	103
---------------	---------------------------	-----

Concurs de Disseny Gràfic

Primer premi:	<i>Disseny Agenda Escolar 2012-2013</i>	107
---------------	---	-----

**III Concurs Interdisciplinari Llengues i Visual i Plàstica 1r Cicle d'ESO
“CONLLEVIS”**

Primer premi:	<i>Modalitat Llengua Catalana</i>	111
---------------	-----------------------------------	-----

Primer Premi:	<i>Modalitat Llengua Castellana</i>	113
---------------	-------------------------------------	-----

Pròleg - reflexió

Ens complau presentar, un any més, el recull dels treballs guardonats amb motiu de la celebració de la diada de Sant Jordi de 2012.

Aquesta diada és sens dubte la festa cívica i cultural més important del nostre país en la qual participa lliurement tota la ciutadania. És l'expressió d'una cultura integradora i de projecció cap al futur.

La quantitat i qualitat dels treballs presentats en els concursos d'en-guany ha estat magnífica, tant pel que fa a la creació literària com a la sensibilitat estètica, per la qual cosa la tasca dels respectius jurats ha estat laboriosa i difícil.

Em complau dir-vos que hem de felicitar-nos per la consolidació de tots els concursos proposats pels diferents departaments i l'èxit de participació en tots.

Us convidem a seguir-hi participant i aconseguirem així que la festa de Sant Jordi continuï essent una de les festes més emblemàtiques del centre.

I J b

Gràcies a tot l'alumnat i professorat que l'han fet possible.

Mireia Martínez i Tomé
Directora de l'Institut Jaume Balmes

Barcelona, 23 d'abril de 2012

Relació de premis atorgats

Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Actriz*
de Dria Terra (2n ESO B)
- Segon premi: *Si jo t'expliqués*
de Manel Vázquez (1r ESO C)

Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Fracaso escolar*
de Candela Sancho (1r ESO C)
- Segon premi: *El olor... útil sentido*
de Manel Vázquez (1r ESO C)
- Accèssit: *Pessigolles a la cara*
d'Aïna Rovira (1r ESO C)
- Accèssit: *La imaginació d'en Pere*
de Daniel Llobet (1r ESO B)

Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *El tesor de la natura*
d'Amanda Casanovas (1r ESO A)
- Segon premi: *Princesa d'un sol dia*
de Núria Sol (1r ESO A)

Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Deseos por etapas*
de Manel Vázquez (1r ESO C)
- Segon premi exaequo: *Tu recuerdo*
de Joel Pérez (1r ESO B)
- Segon premi exaequo: *Versos de un moribundo*
de Maria Feliu (1r ESO B)

Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Tres quarts del mateix*
de Quim Oliver (1r ESO A)
- Accèssit: *Angle flamejant*
d'Emil Puig (2n ESO C)

Concurs d'enginy matemàtic 1r Cicle d'ESO

- Primer premi: *Problemes*

- Segon premi: de Helena Ubach (2n ESO A)
Problemes
d'Andrea Morante (1r ESO A)

Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Catalunya des d'un arbre*
de Josep Cabré (4t ESO A)
- Segon premi: *L'àngel de la guarda*
de Gerard Torres (3r ESO C)
- ### **Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO**
- Primer premi: *Confesiones de una adicta*
de Milena Milosevic (3r ESO A)
- Segon premi: *Manzanas*
de Caterina Gilli (3r ESO B)

Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Nadal abstracte*
d'Elisenda Passola (3r ESO C)
- Segon premi: *El nostre món*
d'Elisenda Passola (3r ESO C)

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Desert*
- Segon premi: *Jaque mate*
de Milena Milosevic (3r ESO A)

I J b

Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO

- Primer premi: *Simetria de reflexió*
de Laia Trilles (4t ESO C)

Concurs d'enginy matemàtic 2n Cicle d'ESO i Batxillerat

- Primer premi: *Desert*

Concurs literari de prosa catalana Batxillerat

- Primer premi: *Desert*
- Segon premi: *Desert*

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

- Primer premi: *Desert*
- Segon premi: *El camino hacia la casa*
de Guillem Martí (2n Batxillerat A)

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

- Primer premi: *Paraules com bales*
de Marc Alabart (2n Batxillerat B)
- Segon Premi: *Lluitarem*
Jan Valls (2n Batxillerat A)

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

- Primer premi: *Libremente*
de Pol Panisello (1r Batxillerat D)
- Segon Premi: *Quisiera ser fuego*
de Sígrid López (2n Batxillerat A)

Concurs de reflexió filosòfica Batxillerat

- Primer premi: *Desert*

Concurs de fotografia matemàtica Batxillerat

- Primer premi: *La fórmula del contrapès*
de Katarina Grbic

Concurs de fotografia matemàtica Professorat

- Primer premi: *Simetries naturals*
d'Antoni Garrido

Concurs de disseny gràfic

- Primer premi: *Disseny agenda escolar 2012-2013*
d'Olivia Méndez (2n ESO B)

III Concurs interdisciplinari llengues i visual i plàstica “CONLLEVIS”

- Primer premi modalitat Llengua Catalana:
de Clara Beltran (1r ESO B)

- Primer premi modalitat Llengua castellana:
de Gemma Moese (1r ESO B)

Concurs literari de Prosa catalana

1r cicle d'ESO

Actriz

Primer premi de Prosa catalana 1r Cicle d'ESO

DRIA TERRA

2n ESO B

L'euga va néixer en una granja, envoltada de prats verds. Era tan estilitzada i bonica i es movia amb tanta gràcia quan corria pels camps que el pagès, que era andalús, va decidir posar-li Actriz. L'euga era totalment blanca, però no tenia aquell blanc opac de tots els cavalls sinó que era d'un blanc brillant, que reflectia la llum del sol i la feia molt especial.

Havien passat gairebé vint-i-cinc anys des que va rebre el seu nom. L'Actriz s'havia fet massa vella per treballar i per això la portaven en un camió camí de l'escorxador. D'alguna manera ella ho sabia i mentre es removia en el remolc estret anava recordant tot el que havia fet durant la seva vida.

Quan tenia tres anys, el pagès la va vendre a una hípica, ja domada i llesta per muntar. Els primers dies la deixaven estar llargues hores dins d'una pista rodona, perquè s'hi habitués. Comparada amb els prats de la granja li semblava molt petita i el terra molt dur. S'avorria i matava les hores roseigant la tanca que envoltava el recinte.

Al principi només la muntava gent gran que s'entestava a fer-li fer coses ben estranyes, que mai no havia hagut de fer a la seva granja. Així, havia de caminar de costat o cap enrere i li feien saltar obstacles i més obstacles sense sentit. En el camp si et trobes amb un riu o amb un tronc que no et deixa passar val la pena fer un salt, però a l'hípica mai no sortia d'aquell cercle sense herba.

Però un matí, en comptes de venir una persona gran, pesant i de veu ruda, se li va apropar un noi. Era agradable: li acaronava el coll amb les mans i li deia paraules que no entenia, però la veu era suau i li va recordar la brisa que li feia pessigolles els dies d'estiu, quan galopava amb la crinera al vent.

Li va caure bé de seguida i li va apropar el morro, però el noi li tenia una mica de por i es va enretirar, però només una mica, com si no sabés què fer i dubtés entre allunyar-se o tornar-la a tocar. L'Actriz el va entendre, a ella li havia passat el mateix quan acabava de néixer i se li va acostar una truja que s'havia escapat de la cort. Va tenir por però també estava encuriosida. I llavors la seva mare, una euga gran i forta li va fer entendre que no passava res. Aleshores va venir una dona gran que devia ser la mare del noi i va dir alguna cosa. I el

I J b

noiet es va apropar de nou a l'Actriz i li va acaronar el morro. L'Actriz va a recolzar el cap sobre l'espantlla del noiet i aquest va fer un gran somriure. I en un tres i no res l'Actriz ja tenia posades la sella i les brides, perquè no li va fer res que aquell noiet la volgués muntar. A la pista no va anar massa bé, perquè era el primer dia que el noiet muntava i també el primer dia que l'Actriz duia algú tan petit. Però en acabar la classe el noiet semblava molt feliç i li va donar un parell de pastanagues. "Tornaré!" li va prometre.

Va anar passant el temps. Aquell noiet va tornar i n'hi va haver d'altres tan amables com ell; però de vegades els genets no ho eren gens, d'agradables. L'Actriz esbufega una mica en recordar un noia grossa com un pernil i amb molt mal geni. Només de veure-la, l'Actriz va tenir por. Com li hauria agradat poder decidir qui la muntava i qui no. Però això era impossible. Aquella noia la va muntar i va fer servir molt la fusta. I no hi va haver pastanagues. Aquella classe i totes les que va fer amb aquella noia o amb altres genets com ella van ser un suplici.

Tot això pensava l'Actriz dins del camió. Tot el que havia viscut, la il·lusió que sentia quan la muntava un dels seus genets preferits i l'horror primer i després la resignació amb què havia après a suportar els genets que no la tractaven bé. Amb tot, ella es quedava amb els prats de la seva infància quan encara no li havien posat cap sella i podia córrer lliure.

El camió es va aturar de sobte. Eren en un àrea de servei, enmig d'una autopista, envoltada de camps. Encara faltava força per arribar a la ciutat i el conductor es volia prendre una cervesa. Abans però, va anar a donar un cop d'ull a l'euga. Quan va mirar per la finestreta del remolc la va veure estirada en una postura estranya. "A veure si es deu haver mort!", va pensar empipat. I va obrir la porta. L'Actriz es va aixecar de sobte i amb un renill molt fort va saltar cap enfora, per sobre del cap del conductor que, bocabadat, va veure com l'euga es perdia galopant pels camps.

La van buscar durant molts dies. Però no la van trobar enllloc. Mai. Però hi ha qui diu que l'Actriz encara és a la contrada i que algunes nits se la pot veure córrer pels prats, tan blanca i brillant com la lluna plena.

Si jo t'expliqués el que és un Roller...

Segon premi de Prosa Catalana - 1r Cicle d'ESO

MANEL VÁZQUEZ

1r ESO C

<<Xic, xic, xic, pam!>>. >>Xic, xic, xic, pam!>>. <<Xic, xic, ...>>

Ah! N'estic fart! Maleïts sien els robots! Els robots aspiradora!

Bé... m'explicaré... Fa uns dies em vaig comprar una mena de disc giratori, que se suposa que m'ha de netejar el terra ell solet.

Doncs mireu: el meu rostre era pura il·lusió quan el vaig veure per primer cop. Em semblava molt sofisticat... de rics, vaja. Vaig empassar-me de cap a peus les instruccions en un tancar i obrir d'ulls, no era massa difícil: un botó l'encenia, un altre el parava i un tercer el feia anar al carregador.

El primer dia tot anava bé. Els botons es premien, no xocava, em deixava ben net el terra, etc. Però al tercer...al tercer se'm va encallar el botó d'encendre i juntament amb ell, no caleria sinó, el de parar.

Així que ja em veieu a mi, al llit, sense poder aclucar l'ull i, quan ho feia, somiant amb la màquina del dimoni perseguint-me per casa.

Per solucionar-ho, vaig haver de buidar una mica la butxaca en uns cascós d'obrir, que pesaven d'allò més...

Un altre problema va ser el carregador. El sensor semblava que se li havia trencat i sempre anava a parar al costat de la plataforma que li donava energia, però mai al lloc adient, cosa que va fer que ara tingui un tres de paret esquerdada al costat del lavabo.

AI! Si us explico el que passa amb el terra! A vegades el robot de pacotilla es ficava per sota una taula i... bé, era tan ruc, el pobre, que xocava amb una pota i anava cap a l'altra i rebotava, i rebotava... fins a deixar la part del parquet brillant.

Així que ja us podeu imaginar el terra de casa amb tot de rectangles més brillants que altres i jo relliscant cada dos per tres perquè, i us ho puc assegurar, allò, el que es diu patinar, patina...

Vaig decidir trucar a l'empresa i denunciar-la! Que em tornessin els calés... per la màquina mortal i les seves catàstrofes!

L'endemà van venir i jo me n'alliberaria, ja! Ja! Ja! Van trucar a la porta, jo els vaig obrir, em van saludar i em van preguntar on era la màquina Roller (com resultava que es deia el disc). Jo els vaig dir amb tota tranquil·litat que era rodolant sota la taula de la cuina.

Els vaig avisar que vigillessin on posaven els peus, que podien relliscar, i els vaig acompañar a la cuina i resulta que, com per art de

I J b

màgia, el robotet inútil es va fer intel·ligent i va avançar cap al balcó. Als dos agents se'ls havien abaixat les ulleres de sol deixant veure els seus ulls rodons i jo, com si també en tingués, d'ulleres, vaig obrir-los com unes taronges.

Resulta que el Roller s'havia escolat per la part de sota del balcó i havia caigut al buit, fent que se sentís l'estrèpit d'una gran trencadissa. Els tres presents a l'edifici del suïcida varem apropar-nos a la finestra i varem veure tot d'espurnes saltant del "cos" del mort.

Jo no podia reprimir més que un lleu somriure, que augmentà de mida amb la paga i senyal pels problemes ocasionats.

Em vaig quedar mirant aquells diners, i el meu cap va començar a elucubrar una gran pregunta: com és que jo em permeto el luxe de comprar un robot automàtic, mentre que altres no tenen ni fregall... què dic, ni fregall! No tenen ni aigua per a netejar... què dic per a netejar! No en tenen ni per beure!?

Així que vaig crear una fundació en què la "gent de la neteja", com jo, aporta anualment diners per tal que, per una banda, puguem anar a polir les cases dels que he anomenat abans i, per l'altra, plantar pous per extreure'n aigua allí.

Des de la Fundació "Gent de la neteja" us demanem una contribució. Truca al 93 132 46 57 o vés al carrer Bruc, número set, cinquè primera.

Ajuda i ajudarem!

Pessigolles a la cara

Accèsit de Prosa catalana 1r Cicle d'ESO

AINA ROVIRA

1r ESO C

Cada cap de setmana vaig a casa de l'àvia; no dic avis perquè l'avi no hi és, va morir a la postguerra i per això l'àvia ara viu sola. Les úniques coses que en guarda són una fotografia de l'avi amb en Rudolf, que és el gos que tenien, i un mitjó tot i que sembli estrany. Sempre que vaig a casa de l'àvia faig el mateix: vaig a baix on hi ha la palla que l'àvia dóna als cavalls i n'agafo tanta com puc, la pujo a dalt, a les golfes, i m'hi estiro; m'agrada molt l'olor que fa. Miro per la finestra i veig com cauen les fulles, que, com que som a la tardor, són de diferents colors i fan pensar en aquells nens d'altres països jugant tots junts i somrient, tot i no tenir joguines.

De sobte, entra una fulla per la finestra i em fa pessigolles; jo els somric.

Després baixo al prat perquè em toqui una mica l'aire. Sembla un llit de flors. De cop es posa a ploure i les gotes que cauen sobre meu m'acaricien la pell.

I J b

L'àvia em crida per parar taula: sempre l'ajudo en tot el que faci falta; no vull que es mori i marxi. Ella diu que no em preocupa, que potser és allà on ella estaria millor, ja que estaria al costat de l'avi.

Quan acabo de sopar i de desparar taula li demano si puc fer-me un llit a les golfes amb la palla dels cavalls. Ella accepta la proposta ja que només hi ha el llit de matrimoni de l'àvia, (abans, quan era més petita, sí que hi dormia però ara... No, ara no). Em preparo el llit de palla que abans havia pujat, li poso un llençol i un coixí. Em quedaria a mirar la televisió, però no n'hi ha. Només hi ha una ràdio que l'àvia fa servir per escoltar novel·les d'aquelles d'abans. Així que li faig un petó i pujo cap a les golfes a dormir.

"Demà serà un altre dia", dic a la Lluna que per la finestra no em vol treure l'ull de sobre.

Penso que la Lluna, amb el seu somriure, fa feliços a milers de nens i nenes dels països més pobres, com Etiòpia, el Nepal... I ells sempre li responen amb un somriure d'orella a orella, tot i la pobresa i els reptes que dia a dia han d'afrontar, perquè tenen un racó del cor on hi guarden esperança.

Al final m'adormo mirant la Lluna observadora, que somriu cada nit i fa feliç a molta gent.

L'endemà al matí em desperta una fulla matinera que silenciosament havia entat per la finestra i ara em feia pessigolles a la cara.

La imaginació d'en Pere

Accèssit de Prosa catalana 1r Cicle d'ESO

DANIEL LLOBET

1r ESO B

Hi havia una vegada un nen anomenat Joan el qual vivia en una casa als afores de la ciutat .Anava a un col·legi anomenat Joan i els seus pares es deien Joan i Joana. Sembla estrany però es veritat. En Joan estava una mica preocupat perquè tant Joan, tant Joan li feia mica de mal de cap.

-Ah! Tot era un somni! Jo no em dic Joan, em dic Pere i els meus pare es diuen Josep i Mònica i el col·legi on vaig Joaquim tercer. Uf! Quin ensurt –va dir mentre esbufegava.

En Pere va mirar el despertador i va veure que eren les 8:35 i el col·legi començava a les nou. Es va preguntar per què els seus pares no l'havien despertat. Aleshores els va cridar, i el so de les seves paraules va ressonar en aquell pis; ningú li va contestar. En Pere, una mica espantat, es va aixecar lentament i es va dirigir a l'habitació dels seus pares, però allò semblava un desert. Ràpidament va agafar el telèfon i va trucar a la seva àvia, però no hi havia línia. Va anar a cridar els veïns però... on hi havia la porta, ja no n'hi havia.

-Tinc una idea, obriré el balcó i cridaré per si algú em sent-. Però quan va sortir al balcó no hi havia res al carrer, ni cotxes ni persones ni, ni... En Pere no sabia què fer, el televisor tampoc s'engegava.

Va començar a plorar, i les llàgrimes que li van sortir va veure que les tenia grogues verdes i vermelles. Allò no era res comparat amb el que li havia passat. Aleshores en Pere va veure que de les gotes de color que li sortien i que queien al terra en sortien: grills, cucs, granotes i tot altre tipus d'insecte o amfibi aquàtic. En Pere va agafar una de les granotes i va veure que a la panxa portava un número, el 7. Llavors va observar que totes, a la panxa, hi tenien un número; en total n'hi havia deu, és a dir, totes les xifres possibles del 0 al 9. Potser havia trobat un codi, però, de què?

Les granotes i els altres animals seguien allà, però va veure que les granotes treien per la boca una mena de bales. Llavors en va agafar una, feia soroll, un soroll fort i agut, molt agut. En aquell moment se li va acudir llençar-la contra la paret, i així ho va fer . Quan la va llençar, la bala va treure guspires i es va sentir un esclat molt fort, es va omplir tot de fum i en Pere va estossigar molt .

Tot seguit quan el fum es va dispersar va veure que a terra hi havia

I J b

una nota escrita i la va agafar per llegir-la. A la nota posava que per tornar a la realitat havia de resoldre un problema matemàtic: havia de calcular l'àrea del seu pis i multiplicar-lo per un nombre de dos xifres, parell, múltiple de dos, més petit de 40 i les xifres del qual fossin un divisor de 88. Primer va calcular l'àrea, va ser molt fàcil perquè el seu pis era quadrat. Després va començar a cavilar sobre aquell nombre misteriós i el va descobrir: era el 22 i la suma total era 102. A la nota també posava que quan tingués el codi truqués a aquell número, i així ho va fer. Va trucar, i una senyora gran li va contestar, només li va dir una adreça d'un carrer.

Ell hi va anar; la porta de casa seva ja havia aparegut. Pel carrer no hi havia ningú.

Quan hi va ser va entrar en una mena d'edifici i va començar a pujar. Quan va arribar a dalt de tot va veure un home que contemplava la ciutat i que li va dir:

-Oi que és maca, aquesta ciutat?

-Però què ha passat, on és l'altra gent i on són els meus pares? I tu, qui ets?

-Ai noiet, quantes coses et queden per aprendre: tot això només és la teva imaginació; tu vius en un món que no existeix.

Concurs literari de Prosa castellana 1r Cicle d'ESO

Fracaso escolar

Primer premi de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO

CANDELA SANCHO

1r ESO C

Me llamo Mario y soy una persona con dificultades al estudiar; dicho de otra forma, un fracaso escolar. Eso significa que no puedo de ninguna forma aprobar los exámenes, por mucho que estudie, (y que quede claro: no solo estudio viendo los Simpson, como afirman algunos profesores cuando les aseguro que sí que estudio). De todas formas, yo siempre he querido ser piloto y creo que para eso no hace falta estudiar: ya soy muy bueno en el "flight simulator". Pero mis padres siempre me dicen que si no suspendo más de dos asignaturas, me comprarán el juego de la play station que hace tanto que quiero. Eso fue lo que me incitó a empezar a estudiar. ¿Cómo vas a suspender, si una cosa así está en juego?

El siguiente examen que teníamos era de Naturales, que me iba fatal. Pero bueno, al menos eso se puede estudiar, no como en Mates. ¿Alguien me puede decir cómo se estudia, en Mates? No puedes saber los números que saldrán en el examen, así que siempre confío en que la profe tenga un poco de piedad y sentido maternal y que yo tenga mucha, mucha suerte. Pues bien, empecé a estudiar aquella misma tarde. Merendé con el libro delante, luego me puse al facebook con el libro al lado, así cuando nadie chateaba conmigo, me lo miraba un poco. Y así una tarde y otra, y otra... hasta que llegó el día del examen. Yo estaba seguro de que aprobaría. Al fin y al cabo, al ver muchas veces la misma página, te la llegas a memorizar. Así que el profe repartió el examen y, cuando lo vi, se me cayó el alma a los pies. ¡Pero qué preguntas más difíciles y más raras! ¡Es que hasta ponía que tenía que señalar las partes del musgo y los helechos! Bueno, el caso es que suspendí el examen.

Entonces, pasó. Iba caminando hacia mi casa, chutando una piedra y mirándome los pies, cabizbajo, y un tifón de viento me tiró un recorte de periódico a la cara. Me acuerdo que pensé "lo que faltaba..." Entonces, me quité el periódico de la cara y leí:

¿Estás harto de estudiar? ¿Estás harto de que tus padres te riñan porque no apruebas los exámenes? Pues, no lo pienses más y llama al 67 765 345 12 y consigue el bolígrafo que te hará aprobar por solo 9'99 €.

¿Tú qué harías? Yo no me lo pensé dos veces, cogí el recorte de pe-

I J b

riódico y llamé al número que indicaba el papel.

Piiiiii, piiiiii, piiiiii, piiiiii.

-¿Ha llamado a la empresa de noquieres & nolohagas?, ¿qué desea?

- me preguntó una voz femenina

-Soy Mario Pérez, y me gustaría comprar ese boli que te hace aprobar.

-Ah, pues, me tendrás que decir tu dirección, guapo. Y por cierto, ¿cómo pagarás, en efectivo o en cuenta corriente? Supongo que en efectivo... - la mujer me pareció bastante desagradable.

-Sí, calle del Calvario, 207 tercero tercera, Madrid. Pongan mi nombre, Mario Pérez. A propósito, ¿qué significa pagar en efectivo?

-¡Oh Dios mío!. Creo, cariño, que vas a necesitar ese boli. Pagar en efectivo quiere decir pagar con dineros reales en el mismo instante que te lo dé el cartero.- dijo la harpía.

-Vale, pues pagaré en efectivo.

-Muy bien, pues adiós, hijo.

-Adiós, bruja – murmuré flojito cuando la mujer colgó.

Bueno, pues en teoría ya estaba, solo faltaba esperar. Al cabo de diez días, mi paciencia fue recompensada: tenía el boli y unas instrucciones. Era realmente un prodigo. Tenía un subrayador de esos que utiliza la gente para marcar cosas y que en mi caso servía para guardar toda la información. Porque ese boli fantástico funcionaba así: tú subrayabas lo que tenías que estudiar, el boli lo memorizaba como un pen drive. Luego, en el examen, ponías uno de los apartados que él mismo había hecho, (como esos bolígrafos que cambian de color cuando tú tiras hacia abajo un color) y el boli escribía solo. Además, tenía una calculadora muy pequeña que funcionaba con el sonido de la voz, es decir, cuando decías dos más dos, ella te escribía en la hoja, con lápiz toda la operación.

Llegó la hora de probarlo, en un examen de Sociales, ¡y funcionaba de maravilla! Cuando el profesor repartió las notas en clase, solo me dijo:

-No sé qué ha pasado, señor Pérez, pero es muy extraño que usted saque un diez, a partir de hoy le vigilaré mucho más a la hora de hacer los exámenes- dijo el profesor de Sociales.

Solo eso, ni una felicitación ni nada. Pensé que no tenía que hacer todo el examen correcto, era demasiado sospechoso. Y desde aquel día, cuando sacaba el boli, nunca lo utilizaba para obtener un diez. Pero lo más importante, el bolígrafo funcionaba. En los siguientes cinco exámenes pasó más o menos lo mismo, a veces me equivocaba a propósito, para que no se notara tanto, pero no bajé del notable. Los profesores estaban extrañados. No sé, me miraban de una forma distinta.

Pero ocurrió la desgracia: estaba subrayando el texto del libro de Lengua, cuando el bolígrafo empezó a parpadear, marcaba que se había acabado la batería, y ese era el examen de toda la evaluación, ¡no podía sacar un cero!

Entonces me puse a estudiar. Pero no sabía cómo hacerlo, así que me puse a hacer codos. (El profesor de Castellano me había dicho que hacer codos era poner el libro en la mesa, y los dos codos aguantando las mejillas, y que quería decir estudiar, leerlo todo una y otra vez.) Al leérmelo todo un par de veces ya estaba aburrido, así que me levanté y me puse a mirar la tele.

El examen me fue bastante mal, Pero aún así, saqué un cuatro. Para el siguiente examen, tenía que encontrar la forma de aprobar. Así que me fui a internet y busqué "como aprobar un examen de evaluación del cual no te sabes nada de una tarde para otra" y marqué el intro. Salieron miles de páginas. Se ve que mucha gente tiene este problema. Intenté en la primera que aparecía, pero no me sirvió de mucho. Ni en la segunda, ni en la tercera. En la cuarta, ya tuve más suerte. Decía que la solución era hacerse un par de chuletas muy bien explicadas, con un breve resumen, y muy pequeñito. Me puse manos a la obra. La primera que hice era demasiado grande. La siguiente se veía de lejos, tenía demasiados colores. La tercera no se entendía. Por fin, al cuarto intento, salió. Me quedó una pequeña obra de arte.

Llegó la hora de hacer el examen y utilicé la chuleta. Me di cuenta de que no me hacía falta, que me lo sabía todo, pero no me arriesgué y lo copié todo, y no me pillaron. Ese examen lo aprobé con un ocho, que estaba muy bien, por venir de mí. En el siguiente, hice lo mismo, pero me hicieron falta cinco chuletas para quedarme con una aceptable, y aprobé con un siete coma cinco. Solo quedaban dos exámenes. Había suspendido dos y había aprobado el resto. Si suspendía uno más, no pasaba de curso. Así que preparé siete chuletas para el siguiente examen, que era de Tecno. Dormí tranquilo, pensando qué pasaría si mi madre tiraba los pantalones a limpiar con la chuleta dentro. Tuve unas pesadillas horribles. Me levanté varias veces para comprobar que el papelito estaba en su sitio. Me desperté más temprano que de costumbre. Fui el primero en llegar al instituto y cuando abrieron las puertas, tropecé un par de veces conmigo mismo. Al llegar a clase, la profesora de Mates nos esperaba. Me pasé toda la hora mirando la chuleta. Yo sabía que tendría que haber prestado atención en lugar de mirar la chuleta. Una de las asignaturas que aquél curso me habían quedado eran las de Matemáticas, pero es que estaba muy nervioso. Acabamos la clase y llegó el profesor de Tecnología, con los exámenes en la mano, aún calentitos. Los

repartió, y yo saqué la chuleta. Mientras estaba por el ejercicio dos, el profesor de Tecno se acercó sigilosamente hacia mí. Y yo, como estaba tan concentrado en copiar bien, no le vi venir. De golpe, gritó: -¿Así qué copiando eh, Mario? Eso lo explica todo... muy bien. En este instituto, cuando alguien está copiando, el reglamento dice el alumno suspende el examen, así que tienes un cero. - dijo el malévolο profesor de Tecno.

En aquél momento se me cayó el alma a los pies. El profesor me quitó el examen y saqué un cero. Como ya supondréis, suspendí el curso. No me compraron el juego de la play, y el resto de mi vida académica fue un desastre absoluto. Pero aún así, continué haciendo chuletas y solo me pillaron un par de veces más.

Ahora tengo cincuenta años. Recuerdo estos sucesos con mucha claridad, ya que fue lo que me indicó mi camino en la vida. Mis padres insistieron en que yo hiciera una carrera, y así lo hice. A los veintitrés años, después de que no me cogieran en muchas entrevistas, una empresa que producía marcas blancas se interesó por mí. Ahora me dedico a diseñar productos de marcas blancas, que básicamente consiste en saber copiar bien, cosa que ningún profesor me enseñó: lo aprendí yo solo en aquella época de mi vida.

El olor... útil sentido

Segon premi Prosa castellana 1r Cicle d'ESO

MANEL VÁZQUEZ

1r ESO C

Uno por aquí, otro por allá... siempre están los olores. Por todas partes. Cada elemento, objeto, ser... tiene uno.

A mí, particularmente, me gusta oler. Es interesante sentir cómo una esencia entra por mi nariz y llena mi cuerpo.

Creo que este gusto viene de familia: todos hemos sido y somos olfateadores: decimos qué cualidades y defectos tiene algo mediante su olor. Y los hay de cualquier cosa: algunos de vino, otros de queso, unos cuantos de aceites, incluso hay unos pocos que consiguen captar alguna aroma en el agua. Yo, por ejemplo, me dedico a determinar, por su olor, si un poste de madera o una viga de hierro son de buena calidad. Sí, lo habéis oído bien: soy olfateador de maderas y hierros.

Siempre se encuentra uno nuevo. Aunque repitas el mismo recorrido todos los siete días de la semana, algo de un diferente aroma se cruzará en tu camino.

I J b

Yo no pienso que haya perfumes divinos o hedores infernales. No, yo estoy seguro de que, al igual que cada persona tiene su carácter, cada cosa obtiene una fragancia característica, que tiene cualidades diversas.

Cada vez que huelo algo, mi mente lo administra como información de alta importancia, que algún día me será útil. Y, aunque os parezca una locura, así fue.

Hace unos cinco meses, iba paseando por la calle para descubrir algo nuevo y, de la nada, alguien me vendió los ojos por la retaguardia. Me metieron en algún lugar que redujo el sonido exterior y me ataron de pies y manos.

Pensé en una estrategia para poder escapar, o para saber adónde iba. Y olí el lugar en el que estaba: era una mezcla de comida rancia, olor a hermético, a sudor y a espuma vieja. Ya sabía dónde estaba. Les pedí, ya que hacía un calor mortal, si me podían abrir una ventana. Ellos, sin dudarlo, lo hicieron. Yo saqué un poco la nariz y empecé a deducir el camino por el que íbamos.

En primer lugar, pasamos por una calle que tenía un tradicional sahumero de agua de mar, olor a pescado y un leve toque a hielo picado. Más tarde, un chocante olor a alcohol y tabaco en potencia

me hicieron retroceder un poco mi instrumento de percepción y, un par de minutos después, pude captar la limpia fragancia a champús, acondicionadores y productos para el cabello. Después de un buen rato sin demasiada información, nos paramos y me hicieron entrar en un lugar levemente aromatizado por serrín, barras de hierro y olor a quemado.

Efectivamente, cuando me quitaron la venda, pude ver perfectamente que era un taller, grande y espacioso. Había tres hombres, vestidos con trajes negros y gafas de sol. El que parecía su jefe se me acercó y me dijo:

—Muy bien, señor Olari. No crea que le hemos secuestrado, no —hizo un gesto, como que era evidente.— Nosotros le queremos poner a prueba. Se conoce que tiene usted unas cualidades olfativas excepcionales, por eso, queríamos verificarlo. Dígame, ¿podría explicarme dónde está en estos momentos, o qué camino ha seguido?

—Por supuesto —respondí yo, decidido.— Veamos. En primer lugar, un olor muy repetitivo me ha dicho que hemos viajado en una furgoneta, ¿No es así? —él asintió.— Bien. Como yo estaba paseando por la calle “De los Secuestros” y ésta tiene tres vías posibles: seguir arriba, girar a mano derecha o a mano izquierda. El sahumerio de una pescadería me ha hecho pensar en que pasábamos por delante de “Marie y sus peces” una tienda de pescado de la calle “Pescaditos”, a la izquierda. —le miré con una mirada interrogativa y simplemente volvió a asentir.— Esa calle se bifurca, ya que al final está la entrada a un supermercado. Ustedes me han llevado a la derecha esta vez: la calle “El Ebrio Peinado”, poseedora del bar “Saltarín”, famoso por su acumulación de bebedores y fumadores en sus puertas. Al final de ésta hay una rotonda dividida en cuatro, si contamos con el doble sentido de la circulación en “El Ebrio Peinado”. Para despistarme han cogido otra vez el mismo camino en sentido opuesto y por suerte he podido descubrir el olor de una peluquería “La de al lado del mercao”, diría que se llama. Como su nombre indica, es contigua al mercado. —esperé otro gesto de aprobación del jefe, y fui respondido.— Ustedes han continuado abajo y han llegado a las afueras, llenas de almacenes y talleres como éste. Para finalizar, ya que éste huele a serrín y el único de los de por aquí con madera es el de “Maderotes y hierrotas” deduzco que es ese el lugar donde estamos ahora.

El jefe empezó un aplauso lento, y los otros dos se añadieron aumentando la velocidad. Entonces me mostró un carné con mis datos y en el que ponía: “Agencia Creadora de Elementos Pestilentes, Olorosos, Perfumados y Otros”, la ACEPOPO, vaya.

—Bienvenido a la Agencia.

Concurs literari de Poesia catalana 1r cicle d'ESO

El tresor de la natura

Primer premi de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

AMANDA CASANOVAS

1r ESO A

L'aigua de la cascada
cau com els cabells
d'una nimfa que es banya
en un estany transparent.

Una pluja de diamants
i gotes de cristall,
formen una porta
que cal travessar.

Darrere hi ha una gorga
amb pedres precioses al fons
que rellueixen amb la lluna
la seva llum i esplendor.

I J b

Peixos d'argent
dansen elegants,
es mouen suauament,
i van avançant.

Arriba la nit.
Tot es fa fosc,
queda el silenci
i les granotes rauçant.

Un eco ressona
a la profunditat.
El silenci s'escolta
i va penetrant.

Princesa d'un sol dia

Segon premi de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

NÚRIA SOL

1r ESO A

La flor de la rosa,
com l'estrella més novella,
amb llavis carnosos, melosa,
de les dolces, la més bella.

Un matí en què la rosada
cau per les seves galtes de seda,
ve un núvol, una tronada,
i una llàgrima cau freda.

Ai, princesa de la claror!
Ai, melassa perfumada!
Vas anar a joc una vesprada
i se t'ha mort ja l'olor.

Vents cruels i malenconiosos
portaran aquí la fragància
d'una donzella, que abans era reina,
i ara està en la memòria oblidada.

Concurs literari de Poesia castellana 1r Cicle d'ESO

Deseos por etapas

Primer premi de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

MANEL VÁZQUEZ

1r ESO C

Los pequeños sólo quieren ser mayores:

Autónomamente salir y cocinar,

Lograr oficio difícil de imaginar;

Tener éxito, ser padres; los mejores.

Los adultos quieren reducir su edad:

Tenerlo fácil y dejar de trabajar;

En su madurez poder correr y saltar;

Cambiar errores por infantil bondad.

Hoy mi trance es el de un joven estudiante:

Me toca estudiar y no puedo trabajar;

Mi cuerpo pide tenaz dormir y soñar

Pero pierde ante el tiempo, gran caminante.

I J b

Tu recuerdo

Segon premi exaequo de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

JOEL PÉREZ

1r ESO B

Estoy sentado en la arena
observando el atardecer,
intentando vencer la pena
que me quiere entristecer.

Vengo a distraer el alma
y también vengo por placer,
vengo a escuchar la ola
que todo me ayude a entender.

Me quedaré aquí
esperando tu regreso,
hasta que vea partir
el último barco pesquero.

Cuando empieza a oscurecer
de las gaviotas oigo los graznidos,
y me ayudan a desprender
el dolor que he contenido.

Sigo sentado en la arena
ya observando el anochecer,
con la pena que me acecha
y que nada me deja ver.

Y yo ahora me pregunto:
¿Por qué te has marchado?
Si siempre te he querido
y siempre te he amado.

Versos de un moribundo

Segon premi exaequo de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

MARIA FELIU

1r ESO B

Lágrimas de cielo,
pedacitos de bolas de cristal,
transparentes adivinas
trepando en el ventanal.

Lágrimas de amor,
el amor que nunca será.
Dulcemente amargas
por tu mejilla huirán.

Lágrimas de dolor,
miles de espejos reflejando,
lo que mi alma anhela, inútilmente,
porque nadie volverá.

I J b

Y en el cuarto estando,
esa lluvia caerá,
ajena a mi presencia,
puesto que, mi eterna vida
en lágrimas se va.

Concurs de fotografia matemàtica

Primer Cicle d'ESO

Tres quarts del mateix

Primer premi de fotografia matemàtica - 1r Cicle d'ESO

QUIM OLIVER

1r ESO A

J 41 b

J 41 B

Angle flamejant

Segon premi de fotografia matemàtica - 1r Cicle d'ESO

EMIL PUIG

2n ESO C

Concurs d'enginy matemàtic

1r Cicle d'ESO

Problemes

núm. 1

Pots escriure tots els números del 0 al 10 utilitzant 5 dosos, ni un més ni un menys, i recorrent als signes aritmètics habituals (+, -, x, :) a més dels parèntesis?

núm. 2

En Joan i en Lluís es troben pel carrer.

En Joan li diu que té tres filles, i que el producte de les seves edats és igual a 40, i que la suma és igual a 14.

- Suposo que ja deus saber quines edats tenen les meves filles –diu en Joan.

I en Lluís li respon:

- Encara no t'ho puc dir. Em falta una dada.

- Tens raó! –diu en Joan-. La més petita encara no parla.

- Ah! Bé, ara ja està clar. Les edats són...

Sabries endevinar quina és l'edat de les tres filles d'en Joan?

núm. 3

En aquesta quadrícula de quatre caselles d'ample per quatre caselles d'alt hi ha quatre estrelles, quatre cors, quatre cercles i quatre creus. Els símbols s'han disposat de tal manera que són iguals tots els que hi ha en una línia horitzontal.

L'objectiu d'aquest problema és tornar a col·locar els símbols perquè no se'n repeteixi cap ni en l'horitzontal, ni en el vertical ni en cap de les dues diagonals principals de la quadrícula.

núm. 4

La marta ha trobat cinc cadenes formades cada una per tres anilles. Li agradaría fer un collaret per la seva mare unint les 15 anilles. Un joier li diu que obrir una anella val 0'20€ i tancar-la 0'30€. La Marta només té 1'50€. Com pot aconseguir el collaret complet per aquest preu?

núm. 5

Pots posar 10 terrossos de sucre en tres tasses buides de manera que en cada tassa hi hagi un nombre imparell de terrossos?

Aranya Noused

Primer premi d'enginy matemàtic - 1r Cicle d'ESO

HELENA UBACH

2n ESO A

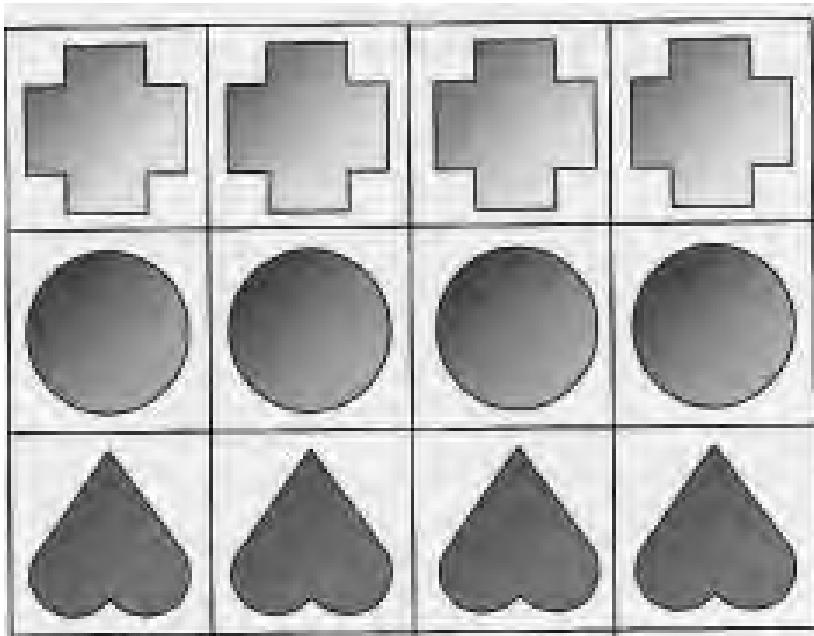

Eastpack

Segon premi d'enginy matemàtic - 1r Cicle d'ESO

ANDREA MORANTE

1r ESO A

Concurs literari de Prosa catalana 2n Cicle d'ESO

Catalunya des d'un arbre

Primer premi de Prosa catalana - 2n Cicle d'ESO

JOSEP CABRÉ

4t ESO A

Al meu voltant tot era fosc, i em trobava abduït per un cúmul de sensacions diverses, que persistien en la meva consciència sense cessar, fent-me reflexionar sobre la situació en què em trovava. La foscor que regnava m'impedia veure res, i l'únic que distingia era el meu estat de desorientació. Al cap d'una estona, després de diversos moments de desesperació, es va obrir una petita escletxa en una de les cantonades, i un resplendent raig de llum va entrar amb força, cegant-me durant uns instants. Tot d'una, vaig notar que algú m'agafava per les extremitats i em treia cap a fora. Un cop allà, vaig tenir l' oportunitat de contemplar amb detall la bellesa de l'entorn on em trovava. Hi regnaven la pau i la calma, només disteses pel bell refilar d'un grup d'orenetes, que volaven lliurement pels verds camps que arribaven fins a l'horitzó, celebrant l'arribada de la primavera. L'individu que em sostenia amb una de les seves mans va fer un clotet a terra, i m'hi va introduir amb desgana. Seguidament, em va tirar terra pel damunt, fins que en vaig quedar cobert, i vaig notar una substància líquida que es repartia per tot el meu cos, donant-me una suau sensació de fredor. Tornava a estar immers en un mar de foscor i desconcert.

Sóc un mal educat, no m'he ni presentat, el meu nom és, pel que posa a la placa que tinc als peus, *Quercus Robur*, però la gent que em ve a visitar i els companys que m'envolten em diuen Roure Pènol. Dec tenir uns 600 anys, i al llarg de la meva vida he viscut situacions ben diverses...

Corria l'any 1630, i jo ja era suficientment madur com per fer-me per mi sol, quan, una nit feda d'hivern, sentí un rebombori a prop, que frustrà el meu intent de descans. Vaig aixecar la mirada, però en el meu àmbit de visió només hi apareixien altres companys que, a diferència meva, no havien vist alterat el seu estat de repòs. Em mantinguí alerta, per si de cas. Al cap de pocs instants, vaig sentir els gemecs de dolor d'un jove que, mal vestit i brut com anava, intentava desplaçar-se cap on era jo. Duia un trabuc a la mà esquerra, i amb la dreta es tapava una zona de la cama que semblava malferida. Es guardà l'arma a la butxaca i, decidit, començà a pujar pel meu tronc, fins a arribar a una branca, que ja havia adquirit un grau força alt de

I J b

consistència al llarg dels pocs anys de vida que jo tenia. Les queixes de dolor cessaren, i la respiració del jove, molt alterada en un principi, s'anava diluint a mesura que passaven els minuts. Aleshores, però, uns altres sorolls, més audibles que els d'abans, tornaren a alterar el meu convidat, i alhora, crearen una sensació d'inquietud dintre meu. Era un grup d'homes muntats a cavall, molt ben vestits, i amb uns barrets que feien goig de veure. Anaven més ben armats que el meu convidat, i posaven faç de pocs amics. Renegaven i maleïen contra un tal "Serrallonga", a qui semblaven no tenir massa apreci. El grup era nombrós, i va trigar a diluir-se entre la foscor de la nit. Quan el soroll dels cavalls ja havia cessat, el jove, encara amb un rostre pàlid, va baixar parsimoniosament del meu brancatge, i després d'abraçar amb força la meva escorça, va marxar per allà on havia vingut entre grans esforços. Devia ser un fugitiu, com els que rondaven per la contrada en aquells temps...

Després de molts anys en els quals jo i els meus companys havíem resistit a nombroses traves, mentre el món s'anava transformant de forma considerable cap a una societat industrialitzada, un grup de persones de les classes benestants van decidir fer de l'entorn on ens trobàvem un parc públic. Hi passava tot tipus de gent: obrers, pagesos, burgesos... Però entre ells n'hi va haver un que em va marcar, i que trigaré a oblidar.

Era un home de mitjana edat i de constitució feble, força ben vestit, amb una llarga barba blanca que imperava en el seu rostre, que sovint passava pel meu davant i jeia a la meva ombra. Em contemplava amb admiració, com mai ningú en tots aquells anys ho havia fet, i realitzava nombroses anotacions i dibuixos en una carpeta que portava sempre amb ell. S'hi passava tardes, i fins i tot s'hi havia quedat adormit algun cop, però no vaig esbrinar mai qui era aquell curiós personatge. L'única pista que en tinc és el full que un dia li va caure quan ja marxava. Era el croquis d'alguna cosa. Sota la meva percepció, semblava un conjunt de xiprers, amb decoracions pertot arreu. Només hi posava una inscripció: "Sagrada Família". D'ençà d'aleshores no el vaig tornar a veure, i va quedar a la meva memòria com "l'estrany home dels croquis".

No gaires anys més tard, una nit calorosa d'estiu, les estrelles lluïen resplendents la seva llum, sota l'atenta mirada de la lluna plena, i el parc, solitari, havia caigut en mans del silenci. Un grup de rossinyols jeien damunt el meu fort brancatge, i semblaven decidits a romandre en silenci. A l'altra banda del petit riu que creuava el parc vaig veure una parella de joves enamorats, que mostraven el seu afecte mutu amb nombrosos petons i carícies. De mica en mica, i sempre acompanyats per mostres d'amor i cordialitat, s'anaren acostant al

racó on restava jo, ferm, acompanyat pels rossinyols. Les carícies no cessaven, i van ajaçar-se sota la meva escorça. Poc a poc, la intensitat amb què mostraven la seva estima mútua anava creixent, al mateix temps que ho feia la temperatura de l'entorn. Jo no era conscient exactament del que feien, però pel que havia sentit, era una espècie de fotosíntesi humana. Va ser aleshores quan, el grup de rossinyols encara presents, inspirats per la bellesa de l'amor, van recitar una melodia preciosa, que ens va captivar tant a mi com als joves. Anys després, en un matí de diumenge, quan el Sol estiuenc tocava de ple les meves fulles, vaig veure la parella que, aquesta vegada amb un nen entre braços, es dirigia cap a mi. Els seus rostres eren fàcils de recordar. Un cop sota meu, la noia, que sostenia el vairet, digué: "Mira Pau, aquest és l'arbre màgic del cant dels ocells".

El pas dels anys va anar transformant la ciutat, que sota la necessitat de créixer, es va veure obligada de prescindir d'algunes zones verdes per tal de construir-hi vivendes. El parc on vaig viure durant dècades va ser tancat, i al meu entorn, una família de classe mitja s'hi va fer construir una preciosa casa, amb un jardí ple de flors i de vegetació del qual tenia la sort de formar part. La família, els Rodoreda, tenien una filla, la Mercè, que es passava el dia llegint sota la meva ombra. Era una noia molt intel·ligent, amb una ment curiosa i deserta. Sovint, quan la nit era càlida i el cel serè, pujava damunt una de les meves branques més consistentes, i junts observàvem la bellesa de les estrelles, i la grandesa de la Lluna. Ella m'explicava tot el que li rondava pel cap, el que la capficiava, la preocupava, i jo restava atent, sacsejant el fullam en senyal d'admiració. Anys més tard, però, la Mercè es casà amb el seu oncle, un home ric i poderós, i la meva imatge caigué en el seu oblit més profund, fins que, temps després, abans de marxar a l'exili, ja feta tota una dona, tornà a casa, jagué a la mateixa branca a la que ho feia de petita, i em llegí un relat en el qual, segons deia, hi apareixia jo, de forma secundària. Es deia *Mirall trencat*, i em recordà aquelles obres amb què anys enrere, recolzada al meu tronc, sota la meva postura ferma d'admiració, em captivava. Després de la guerra, durant els anys de reconstrucció de la ciutat, es va crear una petita placeta, de la qual jo n'era el centre. Se'm collocaren tanques de fusta per tal d'evitar que la gent s'apropés a la meva escorça i la fes malbé, ja que la vellesa ja era present en les meves arrels. A mi m'agradava el contacte directe amb les persones, però vaig haver d'acceptar-ho amb resignació.

A la placeta hi vaig ser durant uns quants anys, en els quals vaig familiaritzar-me amb l'entorn, i em vaig aprendre de memòria els rostres de la gent que hi passava sovint. En una de les cantonades, hi havia un senzill restaurant de tapes que acollia grups turístics d'arreu

que volien fer un tast de la cuina del país. A l'entrada, netejant amb escombra i pala, sempre hi havia un noi jovenet a qui el xef i cap del local no tenia massa estima: "Ets un becari estúpid, no vals per cuinar! És per això et poso a aquí, netejant, que és l'únic que saps fer!" - li deia amb ràbia habitualment. El noi, resignat, seguia escombrant, sense aixecar la veu, aguantant les impertinències del cap dia sí i dia també. Però un matí de març, sota la suau brisa primaveral, mentre el noi escrivia amb lletra clara i concisa el menú del dia en una pizarreta que hi havia a l'entrada, se li va acostar l'home i li clavà una plantofada a la galta: "Avui no toquen mongetes amb botifarra, brètol! Esborra-ho tot i torna a començar, si no vols marxar amb la cua entre cames!" - va exclamar el xef, sota l'atenta observació d'un grup de persones que s'havien quedat parades en veure tant menyspreu. El noi, però, va deixar l'escombra amb parsimònia, i marxà sense dir res...Força anys més tard, després de molt de temps de no saber on parava, el vaig veure passejant tranquil·lament per la plaça. M'hi vaig fixar detingudament, i hi havia alguna cosa en ell que havia canviat. Semblava un altre. Duia corbata i americana, portava un maletí i s'havia engreixat uns quilets, que l'havien fet evolucionar cap a una fisonomia més robusta. Quan passà per davant del restaurant de tapes, que no havia canviat gens respecte anys enrere, es limità a treure's un davantal blanc de la maleta i penjar-lo al pom de la porta principal. Sense aturar-se massa, continuà el seu camí fins a perdre's en la immensitat del carrer, entre la munió de gent. Uns minuts més tard, aparegué el xef, acompanyat d'un cambrer que l'havia alertat de la presència de l'estranya peça de roba. Agafà el davantal i el contemplà amb deteniment. Només recordo que duia una inscripció, que el cambrer va llegir amb veu alta: "La vida és com cuinar un plat: cal anar elaborant-lo poc a poc. Potser a vegades poses massa sal o et passes de cocció, però en tot cas, tot té solució. Potser si hagués estat més bona persona, ara les meves tres estrelles Michelin lluirien al seu cartell. Atentament, Ferran."

Ara ja sóc vell, i les meves feixugues arrels comencen a trontollar. El fullam ja no mostra amb tant de goig el seu verd esperança, i l'estructura del tronc es va debilitant any rere any. Com heu pogut apreciar, la meva vida ha estat plena de situacions diverses, que m'han fet gaudir molt. Podria haver continuat tota la tarda, explicant-vos més i més coses, però us he de deixar, ja que aquí al voltant en passa alguna...Tinc una jove encadenada a la base del meu tronc, envoltada per un grup nombrós de persones, distribuïdes en tendes de campanya. Llueixen amb orgull una sèrie de pancartes, amb escrits diversos. Sembla que estiguin indignats per alguna cosa. Al fons,

un grup d'homes i excavadores observen l'escena resignats, sota l'ombra d'un cartell que diu: "Espai reservat per a la propera obra del complex hoteler Eurovegas. Generalitat de Catalunya."

Qui sap, potser aquest serà l'inici d'un nou capítol de la meva vida...

I J b

L'àngel de la guarda

Segon premi de Prosa catalana - 2n Cicle d'ESO

GERARD TORRES

3r ESO C

Era el primer dia d'escola al poble. Havíem fet el trasllat durant tot l'estiu i hi coneixia molt poca gent. Al meu pare li havien ofert una feina irrepetible que no podia rebutjar ni perdre l'oportunitat. Sí, la mateixa historia de sempre per a mi.

Tot era normal; els professors van presentar-me a la classe i de seguida els nois i noies de la classe em van rodejar per presentar-se i saludar-me, tots menys una noia, que mirava, des de l'altra banda del garbuix de gent. Vaig notar els seus ulls clavats en mi i em va venir un calfred que em va recórrer l'esquena. Quant vaig tornar a mirar, però, ja no em mirava. Les classes passaven, la matèria ja l'havia fet abans o em sonava si més no.

Tot transcorria lentament, però jo no em treia de sobre aquella mirada del matí, una mirada profunda, amb uns ulls blaus que em miraven fixament i eren impossible d'oblidar. Des d'aleshores estava intranquil i va ser llavors que va arribar la pausa del matí i vaig sortir per seguir-la i treure l'entrellat d'aquella misteriosa mirada.

Ella estava apartada de la resta, no parlava amb ningú i mirava pensativa cap al mar. Jo la mirava de lluny i sense adonar-me'n m'hi apropara fins que, ja massa tard, va girar-se i jo era al seu davant.

– Hola – va dir amb una veu suau i agradable – ets el noi nou, oi ?

– Eh...eh... això.... sí, sí és clar - vaig contestar com si fos un estúpid. No sé per què però no em sortien les paraules amb aquells ulls fixos en mi. Mai havia estat tímid, però els seus ulls... semblava que exercessin un poder màgic sobre mi.

Al final ella va iniciar la conversa. Vam començar a parlar presentant-nos. Per si no era ja prou misteriosa va acabar de rematar-ho quan em va dir que era "d'un país molt llunyà" sense dir-ne el nom, o dient que "els seus pares treballaven molt i mai els veia", cosa que em va fer pensar de seguida que estava en una pel·lícula de misteri, ja que la pobra Núria (el seu nom si que me'l va dir) no podia ser més intrigant. Em semblava que m'amagava coses; per això era tan poc precisa, però era l'única amb qui vaig parlar i no volia posar-li pegues. Vam esta parlant i el temps ens va passar de seguida. Les classes van continuar ara més lentament i jo, ja coneixent la matèria, pensava en altres coses i esperava acabar les classes per tornar a

parlar amb la Núria. Així doncs, van passar i cada una em semblava més llarga i avorrida que l'altra. Per fi, ja rendit, van acabar les de la tarda. El meu primer gest va ser aixecar-me i anar cap a la taula de la Núria, però ella ja s'havia alçat i havia sortit corrent. Vaig pensar que tenia pressa i més valia no molestar-la; ja la veuria demà. Però en girar-me a la taula de la Núria s'hi havia deixat un petit llibre de notes de tapa blava amb unes línies blanques amb relleu. Vaig obrir-lo i totes les pàgines eren en blanc. Vaig decidir donar-li l'endemà i aleshores una sensació estranya em deia que havia de donar-li avui i que no podia esperar....

Primer vaig dubtar, però l'angoixa m'ofegava, em feia sentir molt malament. Per això, després d'agafar les meves coses, vaig sortir corrent per tornar-li el seu llibre de notes.

En sortir no podia veure-la entre l'onada de gent que sortia del centre, però un altre cop una sensació angoixant em va venir a l'esquena. En girar-me vaig veure-la tombant un carreró. Vaig seguir-la, corrent. Ella va començar a córrer i semblava que ja sabia que la seguia i cada cop corria més. Ens endinsàvem per carrerons que mai havia vist tot i que durant l'estiu havia recorregut tots els carrers del poble, però semblava que ara estava en un poble diferent, més viu, els carrers eren més lluminosos i sense adonar-me'n vam sortir a un camí enmig d'arbres. Una escalinata de pedra pujava amunt on s'acabaven els arbres, i ella era al capdamunt amb un somriure a la cara que transmetia felicitat. Lentament pujava esglao per esglao, observava com la llum lliscava entre les fulles dels arbres i la calma posseïa el moment, amb una calidesa i un silenci sols escapçat pel cant dels ocells. Vaig arribar fins on era ella, em va mirar i va girar el cap per contemplar el paisatge més bell que havia vist mai: un gran esclat de colors de finals d'estiu, arbres encara verds i altres que començaven a tenyir-se de roig i marró. La llum del sol s'amagava darrere les muntanyes i dibuixava esteles daurades que travessaven els últims ocells, que alçaven el vol aquella tarda. Després, enmig dels arbres, emergia el poble de teulades negres, de pissarra, i les parets blanques, per la calç.

– Has d'anar-te'n, ara ja he fet la meva feina - va deixar anar de sobte.

– Com? - vaig preguntar estranyat.

– Ja ho entendràs – va dir en un to suau – o no, però això no canvia les coses.

Va girar el cap i va mirar més enllà, jo també vaig girar el cap i vaig veure una columna de fum, venia de casa meva! Vaig girar el cap vers la Núria i havia desaparegut! I en mirar al meu voltant era al poble i no en aquella clariana del bosc. No entenia res, però, tot i el trasbals de moment, vaig afanyar-me a anar cap a casa. Quan vaig

arribar-hi la casa era en flames i els meus pares ploraven desconsolats. Jo vaig apropar-m'hi i ells, en veure'm, van canviar de cara i se'm van abraçar, ara plorant d'alegria. Més tard, a casa dels avis, on dormiria aquella nit, m' explicaren que havien pensat que era a casa quan s'inicià l'incendi, com em tocava realment. Això em va deixar pensant tota la nit; si no hagués seguit la Núria hauria mort calcinat a casa i també recordava les seves paraules, " ja he fet la meva feina", que va deixar anar abans de desaparèixer...

L'endemà, en anar altre cop a escola, tots els nous company em preguntaven si estava bé i si havia superat allò de l'incendi. Els meus pares m'havien dit que em podia quedar però havia sigut jo voluntàriament qui havia dit d'anar aquell dia a l'institut. La Núria no hi era i quan vaig preguntar al tutor si sabia on era se'm va glaçar la sang, va dir-me que no hi havia cap Núria en tot el centre i que aquella taula sempre havia estat buida. En preguntar als companys amb qui havia parlat al pati, em van dir que jo havia estat sol tota l'estona. Aleshores, amb qui havia parlat? Pensava que m'ho havia imaginat tot. Vaig passar el dia molt tocat, pensant que em tornava boig i llavors va ser quan vaig treure de la meva butxaca el llibre de notes blau amb línies blanques. Vaig obrir-lo i a la primera pàgina vaig veure unes paraules escrites a mà que deien: - Adéu, fins una altra, signat : el teu àngel de la Guarda.

Concurs literari de Prosa Castellana 2n Cicle d'ESO

Confesiones de una adicta

Primer premi de Prosa Castellana - 2n Cicle d'ESO

MILENA MILOSEVIC

3r ESO A

Con el último libro que leo, lloro.

Lloro y mis lágrimas caen irremediables por mis mejillas, y mi cara está ardiendo. No arde por la sangre en mi cabeza, arde por la injusticia, arde por el final del libro.

Cierro con inseguridad el libro, pues, una vez cerrado, la magia se acaba. Puedes después leer cosas que te han parecido emocionantes, pero no volverás a respirar con la magia contenida por la incertidumbre del final.

Aunque antes de cerrarlo del todo, vuelvo a leer una frase. No es la última, pero sí se encuentra en la última página.

Los ojos se me vuelven a humedecer. Se distorsionan las palabras por las lágrimas, y tengo que quitarme las gafas para secármelas.

Cierro el libro.

Silencio.

De repente, siento un enorme vacío dentro de mí. ¿No habrá más magia? El libro lo ha dado todo de sí, pero eso es todo. No dará más. No está hecho para dar más.

Me aparto del lecho de muerte de mis aventuras literarias, miro por la soleada ventana.

El día resplandece de vida.

Siento como si hubiera muerto alguien. No se podrá sustituir por otro, pero sí vivir aventuras distintas.

No voy a coger un nuevo libro hoy. Ni mañana. Quizás pasado mañana esté preparada. O quizás espere a que el siguiente libro se cruce por mi camino él solo.

Necesito tiempo para saborear con mi imaginación el libro por última vez. Lo necesito. No puedo dejarla dispersarse por mi mente como si nada. Hay que aprovecharla.

Acaricio la cubierta del libro. ¿Cómo pueden esas formas juntas, llamadas letras, hacerme llorar, viajar, olvidar...recordar? Eso es verdadera magia.

Puedes darle nombre a todo: palabra, frase, párrafo, libro, libros, historias, pero el sentimiento que uno vive al leer un libro es único.

Debería tener un nombre propio. O quizás es mejor dejarlo así, sin nombre.

I J b

Recuerdo que a veces me siento rara cuando alguien lee el mismo libro. A veces estoy feliz por tener a alguien con quien compartirlo, a veces recelosa, pues él no se merece ni comprende los secretos que el libro oculta. Es como una persona querida. A unos se la querrás presentar; de otros la quieres proteger para que no le hagan daño. Sonrío. Todo este mundo, el literario, es magia. Saboreo el sonido de mis palabras en mi boca, y las degusto poco a poco:

-Literario.

Esa gente, la que lo crea todo, también debería tener un nombre distinto al de una profesión. O quizás tampoco deberían tener nombre. Otra magia.

Saben abrir y cerrar almas de miles de personas sin ni siquiera concerles y eso... es extraordinario.

Prestan esperanza a los desesperados y animan a los tristes. Hacen abrir los ojos a los inconscientes y relajan a los demasiado conscientes.

Pero, ¡cuidado con el libro! ¿Quién sabe si te has descuidado un secreto oculto entre palabras? Busca bien.

Hacen que las mismas palabras, el mismo libro, haga sentir completa e individualmente diferentes a dos personas que creen y saben que ése libro es "algo suyo".

Cojo el libro. Poco a poco, con solemnidad, lo devuelvo a un hueco de la estantería. El hueco al que pertenece. Lo llena perfectamente. Ha llenado un hueco. Mi hueco. Es un recuerdo más.

Lo observo desde lejos en la estantería. Es uno más. Pero diferente a los otros. Y los otros diferentes a él.

Me miro en el espejo. Mis ojos brillan por las lágrimas derramadas.

Sonrío. Soy una adicta a la magia de la lectura. Me sobrepasa.

Pero, ¿acaso quiero sanar?

Manzanas

Segon premi de Prosa Castellana - 2n Cicle d'ESO

CATERINA GILLI

3r ESO B

Bajo a la calle.

Para llegar a la oficina, como siempre, cojo el metro.

Pero para llegar hasta la entrada, tengo que caminar dos manzanas. Dos manzanas repletas de carteles luminosos y parpadeantes. Dos manzanas llenas de personas que llegan tarde al trabajo pero que aun así, caminan con orden, gente calma, gente organizada. Así es la gente de Japón. Así soy yo.

Llego a la entrada del metro. Voy sacando el billete mientras bajo las escaleras. En un acto reflejo, fruto de la rutina que vivo cada día, pongo el billete en la ranura y la compuerta se abre ante mí, dejándome pasar. Nunca me paro a pensar en estos pequeños movimientos, que para mí ya son como comer o beber, algo que se hace sin necesidad de ordenarle al cuerpo conscientemente que lo haga. Es como el latido del corazón.

Finalmente, el tren se para delante de mí, y, después de dejar salir a los pasajeros, entro. Me siento y me pongo a leer.

I J b

Próxima parada: Fukushima centro.

Oigo el nombre de mi parada por megafonía.

Me levanto y espero pacientemente a que la puerta se abra.

Salgo fuera y desde allí me encamino hacia la oficina en la que trabajo, cruzando manzanas llenas de carteles luminosos, llenas de gente perdida en su vida.

Entro en la oficina y voy a mi puesto de trabajo. Empiezo a trabajar, sentada en mi silla de cada día, frente al mismo escritorio y al mismo ordenador de siempre.

Saco una manzana de mi bolso, el mismo desayuno que tomo cada día.

Y aquí estoy, una chica de veinticinco años, sentada frente a un futuro gris, aburrido, desalentador. Mi escritorio gris, mi ordenador gris, mi conjunto gris, contrastan mucho con la manzana roja brillante que descansa sobre mi mesa. La cojo y le doy un mordisco.

Y entonces, solo puedo recordar nítidamente una cosa: caos.

El suelo empieza a temblar, las luces se bambolean en los cables, los lápices se mueven en mi lapicero y todo empieza a caer de sus

estantes. Mis compañeros primero miran a su alrededor desconcertados, pero el miedo y la incertidumbre duran un instante. La gente sabe qué tiene que hacer, llevan explicándonos desde que somos niños. Aquí, en Japón, siempre estamos preparados para un terremoto. Todos nos escondemos debajo de la mesa, esperando a que pase. Y cuando haya pasado, volveremos al trabajo, como si nada hubiera ocurrido. Volveré a mi monótona vida, seguiré tecleando en el ordenador, y, de vez en cuando, le daré un mordisco a mi manzana.

El terremoto para.

Con precaución, por si la tierra vuelve a temblar, sacamos las cabezas de debajo de las silla. Como todos mis compañeros, me levanto y empiezo a recoger las hojas, bolígrafos, lápices i libretas que me han caído. Lo ordeno todo sobre mi escritorio y me siento, decidida a trabajar hasta el final de esa jornada sin pensar demasiado en que es viernes y tengo todo un fin de semana por delante.

Me siento y compruebo el ordenador. No está dañado, pero se ha apagado. Aprieto el botón de encender mientras miro el techo, en el que aún se balancean las luces, encendiéndose y apagándose. Mientras espero a que el ordenador arranque, miro por la ventana para ver si alguien ha salido dañado. De momento no parece que haya muchos problemas, ninguna casa de esta manzana se ha derrumbado, aunque no lo dudaba mucho, ya que están construidas a propósito para resistir a los terremotos.

El mar está muy cerca, y contemplo su belleza, un inmenso charco de un azul muy intenso que se va degradando cuanto más se acerca a la playa, la luz reflejada en las olas... Pero... Algo va mal... Debe de haber sido un reflejo de la luz del sol, pero juraría haber visto en la lejanía una ola gigantesca...

Estrecho los ojos para ver mejor. En efecto, cada vez más grande y cercana, una ola se mueve por el mar.

Me quedo paralizada de terror. No puedo gritar, no puedo moverme, no puedo avisar a los otros del peligro. Simplemente estoy clavada en el suelo.

-Aika, ¿ocurre algo?

No puedo responder. Tengo la mirada fija en el horizonte, en la ola cada vez más cercana. Alguien se me acerca por detrás.

-Aika, todo bi...-se corta de pronto.

La frase queda suspendida en el aire, como si flotara sobre nuestras cabezas. Mi compañero empieza a gritar y todos intentan no parecer histéricos, pero la única calma soy yo. No porque tenga más autocontrol, si no porque sé que todo es inútil.

Los otros salen por la puerta corriendo, alguno llamando mi nombre,

hasta alguien se me acerca por detrás e intenta arrastrarme, pero al ver que yo no me muevo, decide intentar salvar su vida. No se lo reprocho por dos razones: la primera es que yo no hago ningún esfuerzo por moverme, la segunda, que es mejor salvar una vida a ninguna, aunque yo sepa que él tampoco va a sobrevivir.

Y entonces, la ola se abalanza sobre mí.

En este momento no sé que en el futuro la central nuclear se dañará creando una catástrofe casi tan grande como la de Chernobil. No sé si mis padres, mis abuelos y toda mi familia sobrevivirán. No sé si encontrarán mi cuerpo, si me enterrarán o si me quedaré entre las paredes de este edificio hasta que de mí no quede nada.

Solo tengo una certeza y es que voy a morir.

Mi corta e insípida vida se va acabar en unos segundos. Y, aunque fuera monótona, gris y no muy especial, era una vida.

Ya nunca podré meter el billete en la ranura en la estación de metro, ni respirar, ni beber, ni comer... Hay tantas cosas que no he podido hacer aún...

Y en mi escritorio gris, se quedará brillando con un color rojo caramelo, con un mordisco en el lado, mi almuerzo que nunca podrá acabar. Hasta que alguien la encuentre o se pudra, allí seguirá mi roja manzana.

I J b

Concurs literari de Poesia catalana 2n Cicle d'ESO

Nadal abstracte

Primer premi de Poesia Catalana - 2n Cicle d'ESO

ELISENDA PASSOLA

3r ESO C

(Descripció Àmplia; no Literal)

Pinzellades de foscs verds delimiten
un desert blanc sense horitzó apparent,
emmarcat per un obscur batent
d'inquietuds, de nits llargues que malviuen
alimentades d'un sol hivernal.

D'un sol temporal, causal, passatger...
Competitiu envers les espurnes
artificials, enceses dins d'urnes
brillants. Potent color, viu viatger,
il·lumines aquest paisatge glacial.

Paisatge admirat als ulls d'una nina
on, desfigurat pel vidre entelat
petites figures l'han recreat
amagades darrere una decorada vitrina.

entre una soca i un avet, un cant jovial.

I J b

El nostre món

Segon premi de Poesia catalana - 2n Cicle d'ESO

ELISENDA PASSOLA

3r ESO C

Soroll,
estrèpit
música sense entonació.
Minuts
Setmanes...
Temps sense cap valoració.
Grisor infinita,
pobra i escassa verdor...
Llibertat oprimida,
densitat i pressió.
Paraules buides de raó.

Si més no,
sol que irradies amb gran desesperació
per tal de filtrar alegria o serenor,
aconsegueixes il·luminar un racó
un banc de pedra i un senzill gronxador,

On el vent xiula
el baix de la nostra cançó
On les paraules són tendres
i dolç el seu ressò

I els minuts i les setmanes?
Equilibrades són
Colors i llibertat?
Ja formen part del nostre món

Concurs literari de Poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

El jurat el declara desert

I J b

Jaque mate

Segon premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

MILENA MILOSEVIC

3r ESO A

Ha pasado un año.
¡Siglos parecían ser!

He vuelto a soñar con él.
Y al soñarlo, como si no fuera ayer.

Cuando lo vi por primera vez,
pálida era su tez.

Sus ojos, joh, embriagadores!
Azules como el océano,
engullidores.

Su cabello medias lunas parecía ser,
un cordero castaño, color corteza.

Y sus manos, hábiles y frágiles a la vez.
Parecía inofensivo,
pero, ¡Dios, si era altivo!

Después de sufrir y derramar por él,
decidí que yo no le pertenecía como si se tratara de un corcel.
¡Oh, como si decisión se pudiera tomar!

Yo sí le pertenecía, pero mi corazón a él no le parecía llamar.

Tiempo después,
mi cabeza se volvió como el ajedrez:
Cuadrada, precisa, ni un peón que fuera él.

No lo volví a ver,
y en mi alma pareció anochecer.

Pero vencí, lo desterré,
y en mi alma flores vi florecer.

Los pájaros cantaban,
el riachuelo los acompañaba,
y yo, sonrisa en cara.

Pero ayer, ayer lo volví a ver.
Él sonreía, mientras yo parecía envejecer.

¡Pero si sólo fue un sueño!
Él.

Yo no lo volveré a ver,
pero mientras descanse en mi alma,
jugaré mi partida de ajedrez.

I J b

Concurs de fotografia matemàtica

Segon Cicle d'ESO

Simetria de reflexió

Primer premi de fotografia matemàtica - 2n Cicle d'ESO

LAIA TRILLES

4t ESO C

I J b

Concurs literari de Prosa catalana Batxillerat

Premi de Prosa catalana - Batxillerat

El jurat el declara desert

I J b

Concurs literari de Prosa castellana Batxillerat

Primer premi de Prosa castellana - Batxillerat

El jurat el declara desert

I J b

El camino hacia la casa

Segon premi de Prosa castellana - Batxillerat

GUILLEM MARTÍ

2n Batxillerat A

Me alejo lentamente del pueblo, andando con tranquilidad, con la brisa fresca del atardecer besándose la frente. Unas pocas casas quedan ya delante de mí, separadas por huertos y jardines que parecen jóvenes, joviales, recién florecidos. Las farolas se encienden tras mis pasos y mis huellas quedan grabadas en la arena del camino.

Voy observando mí alrededor, cautivado por la armonía de los campos entre los cuales pasa el camino. Ya solo una casa queda delante de mí y el alumbrado ya no me permite ver mi sombra. Al pasar la pequeña casa, giro a la izquierda. Ahora el camino es más estrecho y polvoriento. El sol se esconde en el horizonte frente a mí y poco a poco la noche cae sobre el valle. La pequeña arboleda por la que cruza el sendero adquiere un aspecto tenebroso, como si escondiera todos y cada uno de los monstruos que en mi infancia soñé que lo habitaban. Aunque sin miedo, ralentizo el paso al entrar en su interior. Mis ojos se elevan observando las copas de los robles y los pinos. Algun que otro búho empieza su rutina nocturna y los grillos inician su cric-cric sin vacilar...

La luna es ahora la única fuente de luz que me permite ver el camino y solo las estrellas adornan también el cielo. Puedo distinguir entre ellas las que forman la Osa Mayor, a mi derecha, y un poco más arriba la estrella Polar, que en otras ocasiones me ha guiado hasta los abrevaderos de las montañas. El pequeño bosquecillo ha quedado ya atrás y a mi izquierda aparece el pozo donde decía mi abuelo que de pequeño iba a buscar el agua. Parece que ya estoy cerca.

Aquí está la casa donde vivía: vacía, chamuscada, olvidada, dejada de la mano de Dios. Y parece ser que a Dios no le importa, como tampoco le importó entonces, hace ahora un año: La sequía asechaba la zona durante el verano más caluroso de los últimos años. Incluso el pozo se había secado. Estaba yo con mis dos hermanas y mi hermano mayor jugando a las cartas, en el salón del primer piso. Mientras tanto, mis padres estaban guardando las herramientas de la huerta en el desván y mi abuelo permanecía tumbado, durmiendo en el sillón de la entrada, el que estaba justo delante de la ventana.

Ahora observo el sillón. O lo que queda de él. La tapicería se consumió entre las llamas y ahora el sillón está caído de un lado, con solo una pata y con los muelles salidos. Las paredes del salón son ahora negras como la pez, carbonizadas y quemadas. Su estado es deplorable y es un milagro que aún se mantengan en pie. El resto de la sala está repleto de cenizas, lo que antes fueron los muebles y algunos trozos del techo yacen entre ellas. Cruzo la sala y me acerco a las escaleras que subían al primer piso.

Tan solo queda un montón de escombros de las escaleras por las que bajé corriendo cuando mi madre me dijo que fuera al pueblo a buscar agua. "Ve a casa de tu tío, que te deje dos cubos", me dijo. Nunca entenderé por qué me mandó a mí y no a cualquier otro, y muchas veces he deseado con toda mi alma que transcurso de los hechos hubiera sido totalmente distinto: que hubiese sido yo el que se quedara en la casa y otro el que tuviera la oportunidad de vivir.

Al volver del pueblo, una columna de humo se veía a lo lejos. Corré como nunca lo había hecho hacía allí y me encontré un panorama desolador: la casa ardía a más no poder. Algunas vigas del desván habían cedido y ahora impedían la apertura de la puerta principal de la casa. El techo caía en pedazos cada vez más rápidamente, y las llamas lo arrasaban absolutamente todo a su paso. Parecían insaciables, como si tuvieran vida propia, consumiendo la madera cual niño hambriento comiéndose su jugosa merienda. Salían por las ventanas, subiendo hacía el cielo, pidiendo más y más cosas que quemar. El único sonido que sobresalida por encima del crepitar del fuego eran los gritos de dolor y auxilio de mis familiares. Podía oír a mi padre gritar, llamando a mis hermanos; a mi madre llorar desconsolada y a mis hermanas sollozar sin descanso.

Intenté apagar el fuego de la entrada con el agua que llevaba, pero no conseguí nada en absoluto. En vano, probé de entrar en el interior, pero las llamas siempre me hacían retroceder. Por un momento la desesperación se apoderó de mí: tantos intentos había hecho que mis manos estuvieran magulladas y tenían serias quemaduras. Pero nada de eso importaba ya... Lloré sin parar durante mucho tiempo, sentado enfrente de la casa en la que siempre había vivido, mientras las sirenas de los bomberos se oían a lo lejos. Llegaron demasiado tarde...

Me alejo de la casa negra en la oscuridad. La brisa nocturna sopla, haciendo bailar las hojas a mi alrededor. Me voy andando, por el camino, dejando atrás mi pasado bañado en llamas.

I J b

Concurs literari de Poesia catalana Batxillerat

Paraules com bales

Primer premi de Poesia catalana - Batxillerat

MARC ALABART

2n Batxillerat B

Carrega l'arma i s'acosta a l'enemic,
alça el cap i busca un punt on disparar;
ha arribat el moment d'alçar-se amb la victòria,
ha arribat el moment de tastar el que en diuen glòria.

S'escura la veu i mira el contrincant
busca el primer tema a treure, dubtant;
ha arribat el moment d'alçar-se amb la victòria,
ha arribat el moment de tastar el que en diuen glòria.

Mà al gallet i quieta sens tremolor,
apuntant bé i deixant enrere la por;
caurà a la primera, sense cap possibilitat,
no reaccionarà, caurà eliminat.

I J b

Ulls al paper o mirant a dalt, recordant,
potser de memòria, potser improvisant;
però caurà a la primera, sense cap possibilitat,
no reaccionarà, caurà eliminat.

Apunta i dispara: tot s'ha acabat,
sang brollant del seu pit, ara tacat,
ets un covard, l'has atacat tot desarmat,
zero dignitat, tot s'ha acabat.

Apunta i dispara: tot s'ha acabat,
l'has desarmat, diuen que has guanyat...
Paraules com bales,
retòrica guanyant batalles.

Lluitarem!

Segon premi de Poesia catalana - Batxillerat

JAN VALLS

2n Batxillerat A

L'estel de la nostra terra
ha sigut robat.
Jeu mort a terra
el poble derrotat.

Robat ens ha sigut
el seny amb una guerra,
flama de foc intens,
el cor ens encega.

No temeu companys,
recordeu aquesta batalla.
La ignorància ens l'ha pres,
ens toca a nosaltres ara.

No ploreu, companys,
si el camí davalla,
manteniu-vos fermes,
ens toca a nosaltres ara.

No oblideu mai
la batalla lliurada,
guardieu-la ben a prop
per l'inici de la tornada.

Que la vostra flama cremi
ben fort al vostre cos.
Això us donarà força
per aixecar els vostres cors.

Aixequeu-vos, poble, ara,
preparats per al combat.
Lluitarem per la nostra terra
que demana llibertat!

Concurs literari de Poesia castellana Batxillerat

Libremente

Primer premi de Poesia castellana - Batxillerat

POL PANISELLO

1r Batxillerat D

Libremente creo tener una mente libre,
Igual que muchos quiero llegar a gran calibre
Librementemente imagino, creo, pienso y escribo,
Igual que muchos escribiendo me siento vivo

Libremente cargo el yugo de mi enseñanza
Igual que muchos sólo busco la esperanza
Librementemente deseo comprender lo aprendido
Igual que muchos aprender lo comprendido

Librementemente expresamos nuestros sentimientos
Igual que muchos tememos algunos vientos

Librementemente dejamos las cosas al azar
Igual que muchos, tú conmigo, en este mar

I J b

Quisiera ser fuego

Segon premi de Poesia castellana - Batxillerat

SÍGRID LÓPEZ

2n Batxillerat A

Quisiera ser el fuego en la vela
para así derretir el tiempo,
apagar cualquier oscuridad
y encender la llama de la libertad.
Fundir cada realidad con su sueño
y consumir así la codiciada esperanza,
avivar el débil canto de la paz
y adormecer la guerra hasta ceniza.

Quisiera ser el fuego en la vela
para así derretir el tiempo
y, al despertar, seguir acurrucada en mi preciado sueño

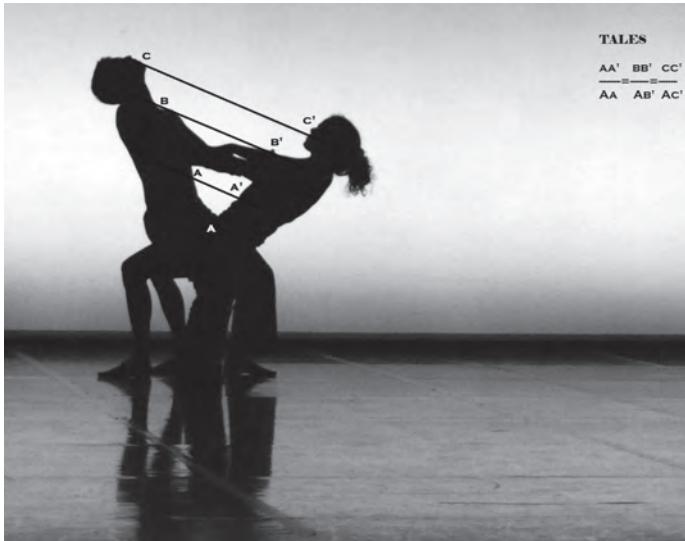
Concurs Fotografia matemàtica Batxillerat

La fórmula del contrapès

Primer premi de fotografia matemàtica - Batxillerat

Katarina Grbic

1r Batx C

I J b

Concurs de Fotografia matemàtica

Sector professorat

Simetries naturals

Primer premi de fotografia matemàtica - Sector professorat
ANTONI GARRIDO

I J b

Concurs de Disseny Gràfic

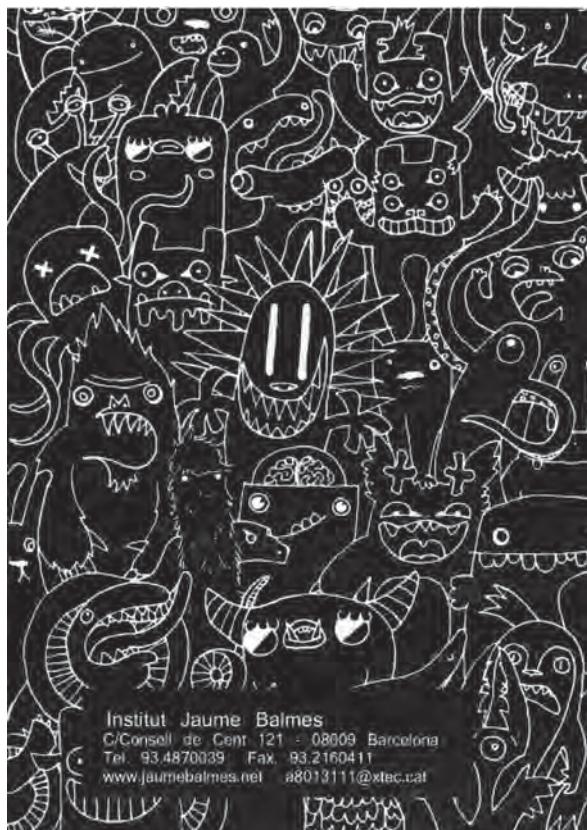

Agenda escolar 2012-2013

Primer premi de Disseny gràfic

OLIVIA MÉNDEZ

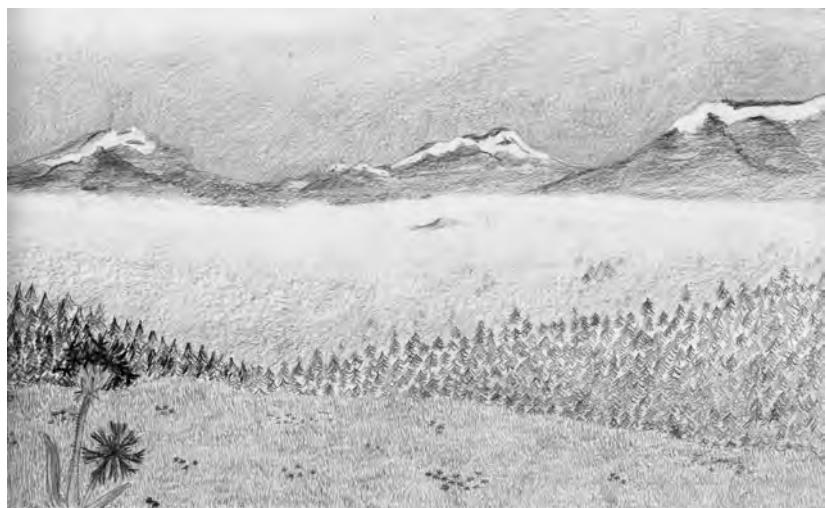
2n ESO B

I J b

III Concurs interdisciplinari Llengua catalana i castellana i Visual i plàstica “CONLLEVIS”

Nadal 2011

J**110**B

Modalitat Llengua catalana

Primer premi III Concurs interdisciplinari - 1r Cicle d'ESO

CLARA BELTRAN

1r ESO B

Pirinenques

A dalt del Pirineu
les flors són esblaimades,
les flors són d'un blau clar,
blavoses o morades;
són tristes dels alts monts
les crestes emboirades,
i tristos els ramats
estesos per les prades,
i la del dret pastor
figura solitària.

El sol esblanqueït
no treu color ni escalfa;
el bosc mesquí i llenyós,
i l'herba curta i clara;
pedregosos i grisencs
els cims de les muntanyes,
tots ditejats de neu
d'eternes clapes blanques,

i fumejant arreu
la boira corre i passa.
Al tard, de dins les valls
la boira va aixecant-se,
i amb ella emmantellant
se va solemment l'alta
muntanya.

Joan Maragall

I J b

Modalitat Llengua castellana

Primer premi III Concurs interdisciplinar - 1r Cicle d'ESO

GEMMA MOESE

1r ESO B

Novelas ejemplares

Éste que veis aquí, de rostro aguileño, de cabello castaño, frente lisa y desembarazada, de alegres ojos y de nariz corva, aunque bien proporcionada; las barbas de plata, que no ha veinte años que fueron de oro, los bigotes grandes, la boca pequeña, los dientes ni menudos ni crecidos, porque no tiene sino seis, y ésos mal acondicionados y peor puestos, porque no tienen correspondencia los unos con los otros; el cuerpo entre dos extremos, ni grande, ni pequeño, la color viva, antes blanca que morena; algo cargado de espaldas, y no muy ligero de pies; éste digo que es el rostro del autor de La Galatea y de Don Quijote de la Mancha (...). Llámase comúnmente Miguel de Cervantes Saavedra. Fue soldado muchos años, y cinco y medio cautivo, donde aprendió a tener paciencia en las adversidades. Perdió en la batalla naval de Lepanto la mano izquierda de un arcabuzazo (...)

I J b

Miguel de Cervantes Saavedra

Premis organitzats pels departaments de:

- Llengua i Literatura Catalana
- Llengua i Literatura Castellana
- Matemàtiques
- Filosofia
- Visual i Plàstica

Institut Jaume Balmes

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

B_barcino